

יוסף זוסדי ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף זרחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל" העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

1516

מתפללים

שבת כח' תמוז ה-תשפ"ד
פרשה: **מטות-מסעי**
הפטרה: **שמעו דבר ה'**
שבת מברכין
ראש חודש אב ביום שני
המולד ליל שני
בשעה 01:53 - 11 חלקים

הדלקת נרות - 19:17
צאת השבת - 20:09
ר"ת: 21:01

הדלקת נרות בשבת הבאה 19:11

זמנים	מטות מסעי	דברים
עמוד השחר: 4:38	עמוד השחר: 4:44	זמן טלית: 4:51
זריחה: 5:59	זריחה: 6:04	חצות: 12:48
מנחה גדולה: 13:23	מנחה גדולה: 13:22	שקיעה: 19:38
		19:32

Shofar for Zion "מטות מסעי"

את הפרשיות מטות ומסעי, בין כשהן מחוברות ובין כשהן נפרדות, קוראים תמיד בימי בין-המצרים, כדי לעודד ולחזק את רוחנו. כי בפרשיות אלו מסופר על חלוקת הארץ, ויש בכך גם רמז לישראל שישוּבו לארץ-ישראל מבין הגויים וינחלו אותה.

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"ג חמי"ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרופא המקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"משנכנס אב"

"משנכנס אב ממעטין בשמחה". לכאורה, האבל על חורבן בית המקדש בנדר "אבילות ישנה" הוא. ועם כל זאת לא התעמעם, וכאז כן היום מבקשים אנו "נחם ה' אלוקיני את אבלי ציון ואת אבלי ירושלים". דיני האבלות נוהגים, קינות "איכה" נשמעת בנהי. מהו סוד אבלות זו, שמחוסנת היא בפני הכלל "גזירה על המת שישתכח מן הלב אחר שנים עשר חודש"?

ולא רק מן השפה ולחזין, כעין מס שפתיים בתפילה ובברכת המזון. לא ולא. בעדות ישראל נהגו לכסות את הסכין בשעת ברכת המזון בימי החול. אחד הטעמים לכך, שפעם התלהב הסיד אחד בעת ברכת המזון, כאשר הגיע לברכת "רחם נא... על ציון משכן כבודך ועל היכלך, ועל מעונך, ועל דבירך, ועל הבית הגדול והקדוש שנקרא שמך עליו". מרוב צער וכיסופין, כמיהה ועוגמת נפש, נמל את הסכין שעל השולחן ונעצה בגופו... גזרו חכמים שנחביא את הסכין. שלא נבוא עוד לידו סכנה. מפליא הדבר, הרי זה מזכיר לנו מעשה שהיה לפני למעלה מאלפיים שנה. בזמנו, מעטים היו הכהנים שהתקבצו מבעוד לילה לעבודת תרומת הדשן. לפיכך לא הטילו ביניהם גורל מי יזכה בעבודה זו, אלא אמרו: ירוצו בכבש המזבח ומי שיגיע ראשון לראש הכבש המשופע, יזכה לתרום את הדשן מעל המזבח. מעשה והיו שניהם שוים, ובריתחת התחרות שלף האחד מהם סכין, ונעצה בחבירו. מועז הדבר, והגמרא משייכת אותו להטא שפיכות הדמים שעובדי העבודה הזרה השרישו בירושלים. אבל עדיין לא גזרו אומר להפסיק אופן זה של תחרות. כי אמרו: אך מקרה הוא.

מעשה אנו עומדים ותוהים: יצר התחרותיות נטוע בכל אדם, ועוברי עבירה ההדירו אורית זילזול בחיי אדם, כמבואר שם, ובכל זאת לא חששו להישנות המקרה. ואילו כאן, שיצר הקיום טבוע בכל אדם, וזמן רב כל כך עבר מאז החורבן, מצאו חכמים לנכון לתקן שהסכין יוסר מעל השולחן. אין זאת אלא שהאבל על החורבן מושרש כל כך בנפשותינו, חי כל כך בלבבינו, עד שכל אחד ואחד מאיתנו מצוי בקבוצת הסוכן, ומי יודע...

בית המקדש הלוא הוא היה מקור הקדושה, הטוהר והזוהר. הלוא הוא היה מקור הנבואה ורוח הקודש. מקום קבלת התפילות וירידת השפע. ומיום שחרב בית המקדש אומרת המשנה אין לך יום שאין קללתו מרובה מחברו. אם כן, בכל עת ובכל דור, חשים אנו יותר את תוצאות החורבן, הווים את ההתרדררות והסחף שבעקבותיו. וממילא אבלנו מוכפל, ויגוננו גובר, עדי ננוחם בבנין שלם. אמן

השר טרם כילה לדבר את דבריו ובפתח נראתה דמותו של אחד מדייגי העיר. הלה, ממקורביו של השר, הביא עמו באמתחתו דג גדול ומשובח, מהסוג האהוב על השר.

התשורה הנאה הצליחה לקרר במעט את רתיחת דמו של השר. הוא קרא לרעייתו, מסר לה את הדג וביקש ממנה שתכין ממנו מטעמים, לארוחת הערב.

זמן קצר לאחר מכן כבר היה הדג ערוך ומוכן. הוא הוגש אל השולחן, והשר הסב בנחת והחל סועד את לבו.

ולפתע, בעודו לועס נתח מבשר ראש הדג, החל מחרחר. עצם חדה נתקעה בגרונו. הוא קם מן השולחן והחל משתעל ומשתנק, שואף ונושף, בפנים אדומות כדם.

מהומה אדירה קמה. רופא הובהל אל השולחן, אולם היה זה מאוחר מדי. השר התמוטט ארצה והוציא את נפשו, לא לפני שמלמל בבירור, באוזני בני משפחתו המבוהלים: "קללת היהודים שבה על ראשי".

מותו הפתאומי של השר הכה בתדהמה את תושבי העיר. עוד באותו יום, בצהרי יום שישי, הובהל השר לקבורה, ובנו הומלך תחתיו.

הבן שלא כאביו, היה בעל לב רחמני ואם נוסף לכך גם את נסיבות מותו של אביו ואת וידויו לפני צאת נפשו, יובן היטב מדוע עוד באותו יום העביר השר החדש, בנו של השר המת, קול קורא בעיר, על ביטול גזירת הדגים, מכאן ואילך מותר גם ליהודים לסעוד את נפשם בדגים, ככל אשר יחפצו.

לא היה זה המהפך היחיד שהתחולל בעיר בעקבות מותו של השר. גם לבו של מוחא חסן זע ונע בקרבו, בראותו את העונש הנורא שהרגש על ראש ידידו, רגע לפני שביקש לעשות שפטים ביהודים.

והניצוץ שנדלק, הפך במהרה לתבערה של תשובה אמתית ומלאה. מוחא ביקש לנטוש את דת ההבל ולשוב לדת אבותיו.

אלא שביודעו כי אם יעשה כן, יקפח את נפשו ואולי גם ימיט אסון על משפחתו, התחכם ומכר בחשאי את נכסיו, ואז, בלילה אפל אחד, קם ועזב את העיר באישון לילה מבלי לספר על כך לאיש, כשבאמתחתו צרור דינרים תפוח.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shofar for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555
לוח שנה

לידיעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה בעלות 15 ש"ח.
כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4 בעלות 10 ש"ח.
הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251 הכמות מוגבלת

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

Shofar for Zion

החוקה

דיני הפלגה בספינה ויציאה לדרך רחוקה קודם השבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

נסיעה ברכבת של גוים בשבת

א. אסור לנסוע ברכבת מעיר לעיר בשבת, אפילו אם יוצא לרכבו מערב שבת, והיא רכבת של גוים המופעלת על ידי גוים ונוסעת לצורך הגוים, ובלאו הכי היא נוסעת גם בלא שיסע בה היהודי, והיינו אפילו נכנס לרכבת מערב שבת, וכל שכן כשנכנס לרכבת בשבת שיש לאסור בזה, ואפילו במקום שאין היהודי צריך לשלם עבור נסיעתו. ואפילו אם הרכבת נוסעת בתוך העיר, באופן שאין לחוש שמא יצא מתוך לתחום בשבת, אין להקל לנסוע בה בשבת, בין כשיוצאת לדרך מערב שבת ובין כשיוצאת בשבת, ואפילו במקום שאין היהודי צריך לשלם עבור נסיעתו. וכן נהגו בקהלות ישראל בכל המקומות להחמיר בזה.

נסיעה במטוס של גוים בשבת

ב. אסור לנסוע במטוס בשבת, אפילו אם עולה למטוס קודם כניסת השבת, ואפילו הוא מטוס של גוים וכל נוסעיו גוים והטייסים ושאר העובדים במטוס הם גוים, והמטוס נוסע בלאו הכי גם בלא שיסע בו היהודי. ובפרט בזמננו שכל הכלים הפועלים במטוס הם על ידי לחיצה על כפתור השמלי, (כגון פתיחת הברז ושטיפת השירותים וכיוצא בזה), וכמעט אי אפשר שימנע מחילול שבת דאורייתא.

ואם יצא לרכבו קודם השבת על מנת להגיע למחוז הפצו קודם השבת, ומחמת סיבה כל שהיא התעכב המטוס ולא הגיע עד אחר ששקעה החמה בערב שבת, יצא מן המטוס אל תוך בנין הטרמינל, וישאר שם עד צאת השבת, ואינו רשאי לצאת מן הבנין בשבת, משום אסור תחומין, ואפילו אם מחמת כן יצטרך לבטל מצות קידוש בשבת ומצות סעודת שבת, ותפלה בציבור וקריאת התורה ושאר מצוות שבת, שהרי הגיע לשם בשבת מחוץ לתחום.

הפלגה בספינה של יהודים הנוסעת גם בשבת

ג. אסור לנסוע בשבת בספינה שהמלחים וצוות העובדים הם יהודים, כשהספינה נוסעת בשבת והעובדים בה מחללים את השבת.

יציאה להפלגה בספינה ביום טוב

ד. כשם שאסור לצאת להפליג בשבת בספינה המפליגה בים, כך אסור לצאת להפליג ביום טוב, ואפילו ביום טוב שני של גלויות, וכל פרטי הדינים שנאמרו בזה לעיל לענין שבת, שייכים גם לענין יום טוב ראשון ויום טוב שני.

ואם חל יום טוב ביום ששי, והוא צריך להפליג בספינה בשבת שאחר יום טוב, (כשהוא באופנים שמותר לעשות כן, שנתבאר לעיל סעיף ט'), ומחמת כן הרי הוא צריך לקנות שביתה בספינה מערב שבת, (וכמו שנתבאר שם), רשאי לקנות שביתה בספינה ביום טוב, ואין בזה משום מכין מיום טוב לשבת, אבל אין הדבר מועיל אם יקנה שביתה בספינה מערב יום טוב כדי להפליג בה בשבת שאחר יום טוב.

וכן אם היו שני ימים טובים של גלויות, והוצרך לנסוע ביום טוב שני, יקנה שביתה בספינה ביום טוב ראשון, ולא בערב יום טוב. אבל אם הוצרך לנסוע ביום טוב שני של ראש השנה, יקנה שביתה בספינה בערב יום טוב ראשון.

"לא יזול דברו ככל היוצא מפיו יעשה"

הבריות, כדרך שבה הוא צריך לצאת ידי המקום, שלפניו אי אפשר להחניף ואין להונות אותו.

"ואת בלעם בן בעור הרגו בזורב"

על דברי פרעה מלך מצרים "הבה נתחכמה לו", אמרו רבותינו ששלושה היו באותה עצה, בלעם שייעץ את העצה נהרג בחרב, איוב ששתק נידון ביסורים, ויתרו שברח זכה שבניו ישבו בלשכת הגזית. כל הטענה על איוב היתה למה בכל זאת ישב ושתק ועל זה נידון ביסורים נוראיים שנקראים "יסורי איוב" לפי זה בלעם הרשע אשר בעצמו נתן את העצה, היה ראוי לעונש פי אלף חמור הימנו, ומדוע נענש בלעם ללא כל יסורים? אלא למדים אנו מכאן - אומר הגאון ר' חיים שמואלביץ - כי מיתה היא העונש החמור ביותר, וכל רגע של חיים אפילו מתוך יסורים נוראים, עדיפים על מיתה וזהו שאמר דוד המלך: "יסור יסרני יה ולמות לא נתנני", אפילו יסורים כיסורי איוב, אך העיקר "ולמות לא נתנני", עלי להודות על כך להשם יתברך, כזה גדול הוא אושר החיים.

"כל דבר אשר יבוא באש תלכירו באש וטהרו"

יש אדם שכועס על כל דבר קטן והוא בבחינת אש יוקדת ששורפת את כל אשר סביבה, וכן הכעסן שורף בכעסו את כל הסובבים אותו ומחרף ומגדף אותם, ותקנתו היא ללמוד תורה ומוסר, ולימוד התורה והמוסר ישפיע עליו לתקן מדותיו. וזהו שאמר הכתוב: "כל דבר אשר יבוא באש" - אדם כעסן שהוא בא תמיד בתוך אש ורותח על כל דבר, תקנתו היא "תעבירו באש, וטהרו" - ילמד את התורה שנמשלה לאש, ויזכה לטהר את עצמו ולתקן את מדת הכעס.

מסופר בתלמוד: כשהגיע זמנו של רבי יהושע בן לוי להפטר מן העולם, הגיע אליו מלאך המות כשסכיניו שלופה בידו ביקשו רבי יהושע להראות לו ברגעיו האחרונים את מקומו בגן עדן הסכים לכך מלאך המות והתחילו ללכת לשם בדרך אמר לו רבי יהושע שישאיל לו את סכיניו כי הוא מתיירא ממנו ונתן לו את הסכין כשהגיעו לגן עדן הגביה אותו מלאך המות והראה לו את מקומו קפץ רבי יהושע ונכנס לשם בעודו חי אחז המלאך בשולי גלימתו וניסה לעצור בידו, ואז נשבע רבי יהושע שלא יצא משם, אמר הקדוש ברוך הוא: שיבדקו את רבי יהושע אם חזר פעם משבועתו, אז גם עתה יחזור משבועתו וימסר ביד המלאך ואם לא חזר אף פעם משבועתו, ישאר חי בגן עדן. בדקו במעשיו של רבי יהושע ומצאו שמימיו לא עבר על שבועה אלא שמר תמיד כל מוצא שפתיו וכך זכה ליכנס חי לגן עדן, ולמוות לא היתה שליטה עליו (כתובות עז)

"והייתם נקים מה' ומישראל"

כשהאדם נקי מה', שלם עם מצפונו, הריהו נעשה נקי גם בעיני הבריות, שאף על פי שלעיתים הם מתרעמים עליו, סופם לעמוד על דרכו הישרה כנגד זה שאדם משתדל להיות נקי בעיני הבריות בלבד, אין הוא נעשה בכך נקי מה', ואין הוא בא אלא לידי צביעות. (בינה לעיתים) "שאדם צריך לצאת ידי הבריות כדרך שצריך לצאת ידי המקום, שנאמר והייתם נקיים מה' ומישראל" (שקלים פרק ג')

מהי משמעות הביטוי "כדרך"? אלא בדרך כלל האדם משתדל להיות יוצא ידי הבריות בדרך של חנופה, שקר וצביעות לכן מזהירים אותו ואומרים, שיהא יוצא ידי

חיי חרות

נשים ונושים

איש אחד היתה לו אשה בזבזנית שתמיד תבעה ממנו סכומים גדולים לבל מיני הוצאות, עד שלבסוף שקע בחובות והגיע עד סף פשיטת רגל. אמר על כך הכס שנון: ישעיהו הנביא הוכיח את הורו: ונשים משלו בו ותרגם יונתן בן עוזיאל נשים מלשון נושים ואבן יפה תירגם, שבן מי שנשים מושלות בו, סופו שהנושים ימשלו בו...